අධ්‍යාපනය හා චරිත සංවර්ධනය

கல்வியும் குணநல மேம்பாடும்

EDUCATION AND CHARACTER DEVELOPMENT

කොළඹ, ශාන්ත ජෝසප් විදුහලේ
වාර්ෂික ත්‍යාග ප්‍රදනෝත්සවයේ දී
ජනාධිපති ශ්‍රීමත් රණසිංහ ප්‍රේමදස
මැතිතුමා විසින් පවත්වන ලද කථාව

கொழும்பு புனித ஜோசப் கல்லூரி வருடாந்த
பரிசளிப்பு விழாவின்போது அதிமேதகு
ஜனாதிபதி ரணசிங்க பிரேமதாச
அவர்கள் ஆற்றிய உரை

ADDRESS OF
HIS EXCELLENCY RANASINGHE PREMADASA
PRESIDENT, AT THE ANNUAL PRIZE GIVING OF
ST. JOSEPH'S COLLEGE, COLOMBO

1991.02.01

BKT 0166
26/08/2023
ජනාධිපති කාර්යාලය
පුස්තකාලය

කොළඹ ශාන්ත ජෝශප් විද්‍යාලයීය ත්‍යාග ප්‍රදානෝත්සවයේ දී ජනාධිපති ශ්‍රීමත් රණසිංහ ප්‍රේමදාස මැතිතුමා විසින් පවත්වන ලද කථාව

1991 පෙබරවාරි මස 01 වැනි දින

ශාන්ත ජෝශප් විද්‍යාලයට පැමිණෙන කොට, මට මගේ පාසැල් ජීවිතය මතක් වෙනවා. ගරු එම්. ජේ. ලෙගොක් පියතුමා, ගරු ඩී. ජේ. ඇන්තනී පියතුමා ආදී ශ්‍රේෂ්ඨ ගුරුවරුන් ගේත්, වෙනත් ශ්‍රේෂ්ඨ අධ්‍යාපනඥයන් ගේත් ශිෂ්‍යයකු වන්නට ඉඩකඩ ලැබීම ලොකු වාසනාවක් හැටියට මා සලකනවා. අධ්‍යාපනය කියන්නේ ශාස්ත්‍රීය දැනුම ලබාගැනීම පමණක් නොවන බව ඔවුන් විශ්වාස කළා. හොඳ ම අධ්‍යාපනය නම්, චරිතය ගොඩනැගීම බව යි, ඔවුන් විශ්වාස කළේ. "පූර්ණ මිනිසා" බිහි වන්නට සිතත් පෞරුෂත්වයත් සම බර ව එක් වෙන්න ඕනැ. මෙය තමයි, ශාන්ත ජෝශප් විදුහලේ දී අපට ලැබුණු පණිවිඩය. ශාන්ත ජෝශප් විදුහලේ ඉගෙනුම ලබන අය ගේ සිත්සතන් සරු කරන්නට මේ හැඟීම අදත් පවතින බව මට විශ්වාස යි.

පළමු කොට ම, මා ගැන පළ කළ කාරුණික හැඟීම් ගැන ගරු විදුහල්පති පියතුමාට මාගේ ස්තුතිය පුද කරනවා. ශාන්ත ජෝශප් විදුහල අඛණ්ඩ ව ම ලබා තිබෙන ප්‍රගතිය ගැන මා ඉතා සතුටු වෙනවා. මෙ ම ප්‍රගතිය අධ්‍යාපන ක්ෂේත්‍රයේ මෙන් ම අනිකුත් සෑම කාර්ය ක්ෂේත්‍රයක ම ත් දකින්න ලැබෙනවා. මේ විදුහල පාලනය කරන ගරු විදුහල්පති පියතුමාත් ගුරු මණ්ඩලයත් දක්වා තිබෙන ආදර්ශවත් නායකත්වය තමයි, මේ සාර්ථකත්වයේ රහස.

ගිය කල සැමරුම

ශාන්ත ජෝශප් විදුහලට ශිෂ්‍යයකු හැටියට පැමිණි පළමු දිනේ සිට ම ජීවිතය පිළිබඳ වැදගත් පාඩම් ඉගෙනගන්න මට පුළුවන් වුණු බව මේ අවස්ථාවේ දී සඳහන් කරන්න සතුටු යි. සත්‍යවාදී බවේත්, අනුන් ගේ මතිමතාන්තර ඉවසන සහනශීලීකමේත් වැදගත්කම එ දින සිට ම මට

ඉගෙනගන්න ලැබුණා. මා පාසැලට ඇතුළත් වුණේ පාසැල් වාරයේ මැද හරියේ. සාමාන්‍යයෙන් ඒ වාගේ අවස්ථාවල ළමයින් ඇතුළත් කරගන්න පාසැල කැමැත්තක් දක්වන්නේ නැහැ. මගේ නැන්දණී කෙනකු ලෙගොක් පියතුමා දන හැඳිනගෙන සිටියා. ඇය තමයි, මා පාසැලට ඇතුළත් කරන්න කියා පියතුමා ගෙන් ඉල්ලා සිටියේ. ඇය ගේ ප්‍රයත්නය සාර්ථක වේ ද යන්න ගැනත් සැකයක් තිබුණා. ශාන්ත ජෝශප් විද්‍යාලයට කතෝලික නොවන ළමුන් ඇතුළත් කර ගන්නේ නැත කියන කථාවකුත් තිබුණා. ගරු ලෙගොක් පියතුමා මගේ ආගම මොකක් ද කියා ඇහුවා. මා බෞද්ධයකු ව ඉන්නේ මොකද කියාත් එතුමා ඇහුවා. මා මෙ ම ප්‍රශ්නවලට ඉතා සත්‍යගරුක ව උත්තර දුන්නා. මගේ පිළිතුරු ගැන එතුමා ප්‍රසාදයට පත් වුණ බවත් මා ඇතුළත් කරගන්න තීරණය කරගත් බවත් එතුමා කිව්වා.

ළාබාල වයසේ ළමයකු හැටියට මා ඒ කාලයේ ක්‍රිකට් ක්‍රීඩාව පුහුණු වෙන්න යනවා. සමහර විට පිතිකරුවකු හැටියට බෝලයට පහර දීමේ වාරය ලබාගත්තාට පසු මා පන්දු රැකීමේ වාරයට සහභාගී නො වී පිට වී යනවා. මේ ගැන ඒ කාලේ විදුහල්පතිවරයා ව සිටි ගරු ඩී. ජේ. ඇන්තනී පියතුමාට වාර්තා වුණා. එතුමා මේ ගැන මගෙන් විමසුවා. බොහෝ වේලාවක් පන්දු රකින්නට මට ඉවසිල්ලක් නැහැ කියා මා එතුමාට කිව්වා. එහෙම නම් ක්‍රිකට් ක්‍රීඩාව ඔබට සුදුසු ක්‍රීඩාවක් නො වෙයි කිව්වා පියතුමා, පාපන්දු ක්‍රීඩාව ගැන උනන්දුව දක්වන්න කියා මට අවවාද කළා. ශාන්ත ජෝශප් විදුහලේ අධ්‍යාපනය පිළිබඳ සම්ප්‍රදයන් තමයි, මේවා. සත්‍යවාදී වන්නත්, සහනශීලී වන්නත් ශාන්ත ජෝශප් විදුහලේ දී අප පෙලඹවූ ආදර්ශවත් පැවතුම් තමයි, මේවා.

සාමූහික විනය

විනයගරුක අධ්‍යාපනයක් දීම ගැන බොහෝ කලක සිට ම ශාන්ත ජෝශප් විදුහලට කීර්තියක් අත් වී තිබෙනවා. ජීවිතය සාර්ථක වන්නට පදනම වන්නේ ක්‍රමවත් සිතත්, ක්‍රමවත් පුරුදුත් බව පාසැල් ළමුන් හැටියට අපට ඉගෙනගන්න ලැබුණ බව මට මතක් වෙනවා. අපට පැවරෙන නොයෙකුත් වැඩ, නොයෙකුත් රාජකාරි හොඳින් ම ඉටු කරන්න නම්, ඒවා සුපරීක්ෂාකාරී ව ඉටු කරන්න ඕනෑ ; ඉතා නිවැරදි ව ඉටු කරන්න ඕනෑ ; ලොකු කුඩා සියලු දෙයක් ගැන ම දැඩි සැලකිල්ලෙන් කටයුතු කරන්න ඕනෑ. මෙ ම පුරුදු වැදගත්, ගරුකටයුතු තත්ත්වයන්ට

නැඟුණු සැම පුද්ගලයකු ගේ ම පාහේ චරිත ලක්ෂණ බව පෙනියනවා. සාර්ථකත්වය ලබා තිබෙන රටවලත් ඒවා ප්‍රධාන ලක්ෂණ හැටියට තිබෙනවා.

අද ශ්‍රී ලංකාවට ප්‍රධාන් වශයෙන් ම අවශ්‍ය ව තිබෙන දෙයක් තමයි, විනය. පුද්ගලයන් හැටියට අප සැම කෙනකුට ම විශිෂ්ට කුසලතාවක් තිබෙනවා. මෙ රට වුණත්, පිට රටක වුණත්, ඕනෑ ම කටයුත්තක් ඉටු කරන්න පුළුවන්—ඉතාම උසස් අන්දමින් ඉටු කරන්න පුළුවන් – ශ්‍රී ලාංකිකයන් සිටිනවා. එහෙම වුණත්, එක් ව සමගිසම්පන්න ව වැඩ කරන්න. සහයෝගය දක්වා එක් වී වැඩ කරන්න අප බොහෝ විට අසමත් වෙනවා. අපේ මාතෘභූමිය ගොඩනඟන්න නම්, සැම දෙනාට ම සාධාරණය ඉටු වෙන සමාජයක් ගොඩනඟන්න නම්, අප සාමූහික විනයේ වටිනාකම අවබෝධ කරගෙන ඒ අනුව ජීවත් වෙන්න ඕනෑ.

ඉතා උසස් සාර්ථකත්වයක් ලබා තිබෙන නවීන රටවලින් – දෙ වන ලෝක සංග්‍රාමයේ දී විනාශ වුණු රටවලින් – අපට ලැබෙන පාඩම එය යි. එක් පරම්පරාවක ජීවිත කාලයටත් අඩු කාලසීමාවක දී ඒ රටවල් පුනරුත්ථාපනය වෙලා නවත් ඉදිරියට ගොස් තිබෙනවා. මෙය කොහොම ද සිදු වුණේ ? ජපානය, ජර්මනිය වාගේ ඒ රටවල් සාමූහික විනයෙන් යුක්ත ව වැඩ කළ නිසයි. ඒ දියුණුව ලබාගත්ත පුළුවන් වුණේ. සියල්ලට ම වැඩිය, ඒ රටවල ජනතාව සාමූහික ව වෙහෙස මහන්සියෙන් වැඩ කිරීමේ පුරුද්ද දියුණු කරගෙන ඒ අනුව කටයුතු කළා.

ඒ සාමූහික විනය අප ඕනෑකමින් ම හිතාමතා ඇති කරගත යුත්තක්. තරුණ වයසේ දී ම යි එය ප්‍රගුණ කළ යුත්තේ. සාමූහික විනය දියණු කරගත හැකි එක් ක්‍රමයක් තමයි, සාමූහික ව ක්‍රියා කිරීම අවශ්‍ය වන, සම්බන්ධීකරණය අවශ්‍ය වන, වැඩකටයුතුවලට සහභාගිවීම. මෙ වාගේ වැඩට සහභාගි වීම ශ්‍රී ලංකාවේ පෙර පටන් ම පැවති තිබෙන්නේ, අප එක් එක්කෙනා ස්වේච්ඡාවෙන් කරන දෙයක් හැටියට යි. එහෙත් ඒ පිළිවෙළ ම අද ප්‍රමාණවත් ද, ස්වේච්ඡා ප්‍රයත්නය පමණක් ප්‍රමාණවත් ද කියා අප විමසිය යුතු ව තිබෙනවා.

ජාතිය ගොඩ නැංවීම

ඒ නිසා, කිසියම් පිළිවෙළක ජාතික සේවයක් ඉටු කිරීමට වැඩපිළිවෙළ යෙදීම ගැන සලකා බලන්න අද අපට අවශ්‍ය වී තිබෙනවා. තමන් ගේ කාලයෙන් යම් කොටසක් ජාතිය ගොඩනඟන්න පරිත්‍යාග කරන්න කියා

අපේ තරුණ තරුණියන් ගෙන් ඉල්ලා සිටිය යුතු නැද්ද ? වෙනත් බොහෝ රටවල් තරුණ ජනතාව ජාතික සේවයේ යෙදවීමේ වැඩපිළිවෙළවල් ඇති කර තිබෙනවා. අපටත් එහෙම කරන්න බැරි ද ? ජාතිය ගොඩනඟන්න තරුණ සේවය ලබාගැනීම ගැන අප බැරෑරුම් ව කල්පනා කළ යුතු යි කියා මට සිතෙනවා.

ලෝකයේත් අපේ ම රටේත් ලොකු පරිවර්තනයක් සිදු වන කාලයක යි. අප ජීවත් වෙන්නේ. අපේ සංවිධාන හා ක්‍රම වෙනස්වීගෙන යනවා. අභියෝගවලට මුහුණ දෙන්න පැරණි ආකල්ප, පැරණි උපායමාර්ග ප්‍රමාණවත් වෙන්නේ නැහැ. අප ඉදිරියේ තිබෙන නව අභියෝගවලට අප සාර්ථක ව මුහුණ නුදුන්නොත්, උග්‍ර තරගකාරීත්වයක් තිබෙන නවීන ලෝකයේ සාර්ථක ව තරග කරන්න අපට පුළුවන් වෙන්නේ නැහැ. මෙ තැනදී අප ජය ගන්නේ නැත්නම්, ජනතාවට ඔවුන් ජීවිතයෙන් බලාපොරොත්තු වන තෘප්තිය ලබා දෙන්න අපට පුළුවන් වෙන්නේ නැහැ.

විනයෙන් තොර දනුම බිහිසුණු ය

තරුණ ජනතාව නොමඟ යවන්න කො තරම් පහසු ද කියනඑක මෑත දී අපට දකගන්න ලැබුණා. දුෂ්ට චේතනා තිබුණු ටික දෙනකු ත්‍රස්තවාදී ප්‍රචණ්ඩක්‍රියා රැල්ලක් දියත් කරන්න වෙනත් අහිංසක අය යොදගත්තා. මේ අවාසනාවන්ත ප්‍රයත්නයට සහභාගී වුණු බොහෝ දෙනා තරුණ අය වීම ඛේදජනක යි. එහෙත් අන්තිමේ දී වෙඩි උණ්ඩය පරාජය කරන්න ඡන්ද පත්‍රිකාවට පුළුවන් වුණා. මෙය කරන්න පුළුවන් වුණේ ශ්‍රී ලාංකික ඡන්ද දයකයා ගේ නිර්භීතකමත්, සන්නද්ධ හමුදවන් ගේ හා පොලීසියේ ධෛර්යයත් නිසා බව අප සිහි තබාගන්න ඕනැ. මේ නිසා ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදය ආරක්ෂා වුණා. ජනතා කැමැත්ත විනාශ කරන්න තැත් කළ අය ම විනාශ වුණා.

ඒ අසාර්ථක ක්‍රමය ම පාවිච්චි කරන වෙනත් අය අපේ මාතෘභූමිය බෙදන්න මහන්සි ගන්නවා. ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදී ව තේරී පත් වුණු මොන ම රජයකටවත්, බලෙන් රට බෙදන්න තැත් කරන බලවේගවලට ඉඩ දෙන්න බැහැ. තුවක්කුකාරයින් ටික දෙනකුට මුළු රට ම බිය වද්ද ඔවුන් ගේ සිතැඟි ඉටු කරගන්න ඉඩ දෙන්නට, ප්‍රජාතන්ත්‍රවාදීව බලයට පැමිණි මොනම රජයකට වත් බැහැ. එ බඳු රජයකට මහජන කැමැත්ත බිය නිසා යටපත් වී යන්න ඉඩ දෙන්න බැහැ.

මේ මෑත අත්දැකීම්වලින් අපේ සමාජයත් එක්තරා වැදගත් පාඩමක් ඉගෙනගත්ත ඕනෑ. අනාගතයේ දීත් මේ වාගේ බෙදුම්වාදයත් සිදු වීම වළක්වන්න නම්, අව්‍යාජ තරුණ අපේක්ෂාවන් අප ඉටු කරන්න ඕනෑ. අපේ රටේ තීරණ ගැනීමේ ක්‍රියාවලියට තරුණ ජනතාව සම්බන්ධ කරගන්න ඕනෑ. ශිෂ්ටසම්පන්න ජීවිතයක් ගත කරන්න පුළුවන් ජීවන තත්ත්වයක් ඔවුන්ට ලැබීම අප සහතික කරන්න ඕනෑ. ඔවුන් ගේ වැදගත් පරමාර්ථ මුදුන් පමුණුවා ගන්න අවස්ථාව සලසා දෙන්න ඕනෑ.

පොරොන්දු දීම පමණක් මදි. ඒ නිසා තමයි, අපේ රජය අලුත් ප්‍රයත්න ගණනාවක් ම ආරම්භ කර තිබෙන්නේ. සමගියත් විනයත් මගින් අප නව සමාජයක් ගොඩනගන්න ඕනෑ. ජාතික අනන්‍යතාවක් ගොඩනැගීම මගිනුයි, අපට මෙය ඉටු කරන්න පුළුවන් වෙන්නේ. අප ගොඩනගන නව සමාජය නිදහස්, සාහටත් සාධාරණය ඉටු කරන සමාජයක් වෙන්න ඕනෑ. ඒ සමාජය දුගී දුප්පත් අසරණ ජනතාව රැකබලා ගන්න ඕනෑ. අධික ධන තණ්හාවෙන් අයථා ක්‍රියාවල යෙදෙන අයට දඬුවම් පමුණුවන්න අප පසුබට නො විය යුතු යි. දේශප්‍රේමී ව, උත්සාහයෙන් ක්‍රියා කරන අයට ඒ වෙනුවෙන් ලැබිය යුතු හොඳ ප්‍රතිඵල ලබා දෙන්න ඕනෑ. සංවර්ධනයත් ප්‍රගතියත් තවත් ඉදිරියට ගෙනයන්න ඕනෑ.

අප ගොඩනගන නව ශ්‍රී ලංකාවේ සියලු ම ජනකොටස්වලට, ආගම් දහම්වලට, කණ්ඩායම්වලට, නීතිගරුක පුද්ගලයන්ට බියෙන් සැකෙන් තොර ව පවතින්න, ජීවත් වෙන්න පුළුවන් වෙන්න ඕන. මොනම කණ්ඩායමකටවත් අනික් අය විනාශ කරගෙන වැජඹෙන්න ඉඩක් නො ලැබිය යුතු යි.

අනාගත කාර්ය භාරය

අපේ අනාගතය ගැන කල්පනා කර බලන විට, අධ්‍යාපනයට ඉතා ම වැදගත් කාර්යභාරයක් ඉටු කරන්න තිබෙන බව පෙනීයනවා. අධ්‍යාපනය කියන ක්‍රියාදාමයට කණ්ඩායම් කීපයක් ම සම්බන්ධ යි. වගකීමේ හැඟීමෙන් යුතුව ක්‍රියා කරන්න ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන්ට යුතුකමක් තිබෙනවා. ජීවිතයේ අභියෝගවලට මුහුණ දෙන්න පුළුවන් වන ලෙසට ඔවුන් විද්‍යා ශාස්ත්‍ර ඉගෙන කියාගෙන පුහුණුව ලබන්න ඕන. ගුරුවරුන් කළ යුත්තේ ඉගැන්වීම පමණක් නො වෙයි. ඔවුන් තමන් ගේ ශිෂ්‍ය ශිෂ්‍යාවන් තුළ දියුණුව කරා යන්න උනන්දුවක්, ආශාවක් ඇති කරන්න ඕනෑ. දෙමාපියන් ආදර්ශවත් ආකාරයට හැසිරීම අවශ්‍ය යි. පුද්ගලයාට

ලැබිය යුතු ගෞරවය සහතික කරන, සමාජය ශක්තිමත් කරන සාරධර්ම පද්ධතියක් පදනම් කරගෙන මෙ ම සියලු ම කණ්ඩායම් තම තමන් ගේ කාර්යභාරයක් ඉටු කරන්න ඕනෑ.

බෙදීම වෙනුවට බැඳීම

ශාන්ත ජෝශප් විද්‍යාලේ මා ඉගෙනගත් කාලයේ සිංහල, දෙමළ, මුස්ලිම්, බර්ගර් කියන සැම ජනකොටසක ම ළමයිත් එකට එක ම බංකුවේ වාඩි වෙලා ඉගෙන ගත්තා. අප සියලු දෙනා ම එක් වන, සහභාගි වන බොහෝ අවස්ථා තිබුණා. මොන ජනකොටසකට අයිති උත්සවයකට වුණත් අප පොදුවේ සහභාගි වී සතුටු වුණා. අප එක ම පවුලක අය හැටියට කල්පනා කළා මිසක්, ඒ ඒ ජනවර්ගවලට අයිති අය හැටියට කල්පනා කළේ නැහැ. මේ අන්‍යෝන්‍ය අවබෝධයත්, අන්‍යෝන්‍ය ගෞරවයත් ඒ කාලේ අධ්‍යාපනික වාතාවරණය තුළ කාවැදී තිබුණා. පසු අවදිවල දී, අවාසනාවකට වගේ බෙදීම, වෙන් කිරීම අධ්‍යාපනය තුළට පැමිණියා. ජාති ආගම් සීමා ඉක්මවා වැඩී තිබුණු සහෝදරත්වය අතුරුදහන් වෙන්න පටන් ගත්තා. මෙහි ප්‍රතිඵලය හැටියට අපේ විවිධ ජනකොටස්වල සරු සංස්කෘතික දායාදයෙන් පෝෂණයක් ලබන්න අවස්ථාවක් නැති ව ම, අපේ තරුණ ජනතාව වැඩුණා. මේ අහිතකර බෙදීම් වෙනුවෙන් ශ්‍රී ලංකාවට ලොකු වන්දියක් ගෙවන්න සිදු වුණා.

මේ අවාසනාවන්ත තත්ත්වය ඉක්මනින් වෙනස් කරදමන්න අප දැන් මහන්සියක් ගන්නවා. අනුන් ගේ දරුවන් යොදාගෙන එක එක දර්ශන, මතවාද අත්හදා බලන්න අප කිසි විටෙකත් ඉඩ නො දිය යුතු යි. වරප්‍රසාද අහිමි අසරණ ජනතාවට පිහිට වීමත්, අසල්වාසීන් සමඟ හොඳ සුහද සම්බන්ධතා ගොඩනඟා ගැනීමත් තමයි, අපේ ප්‍රධාන කටයුත්ත. මිතුරුකමින් ජීවත් වෙන්න අපට ජාතියක් හැටියට තිබෙන රුචිය අප තව තවත් වැඩිදියුණු කරගන්න ඕනෑ. ඒ රුචිය යටපත් කිරීම නො වෙයි අප කළ යුතු. කල්පවත්නා සමගිය, මිත්‍රත්වය වැඩිදියුණු කරන්න නම්, ප්‍රඥාවන්ත, දූරදර්ශී ස්ත්‍රී පුරුෂයන් අප මේ රටේ බිහි කරන්න ඕනෑ.

දැනුම පමණක් මදි

කියවීමේ ලිවීමේ හැකියාව අතින් අපේ ජනතාව උසස් ම තැනක සිටිනවා. බුද්ධිය අතින් අපේ ජනතාව සාමාන්‍ය මට්ටම ඉක්මවා සිටින බව කියනවා. ඔවුහු ඇත්තවශයෙන් ම ඉතා ම දක්ෂ යි, විචක්ෂණ

ජනාධිපති කාර්යාලය
පුස්තකාලය

භාවයෙන් යුක්ත යි. එහෙත් ප්‍රඥාවන්ත කමිනුත්, දූරදර්ශී කමිනුත් ඇතැම් අය ඉහළ තත්ත්වයක සිටිනවා ය යි කියන්න බැහැ. පොත පත ඉගෙනුමෙන් පමණක් මේ ගුණාංග ලැබෙන්නේ නැහැ. පාසැල් අධ්‍යාපනයෙන්, විශ්වවිද්‍යාල අධ්‍යාපනයෙන් පමණක් ඒවා ලැබෙන්නේ නැහැ. ජීවිතය කියන තක්සලාවෙන් පමණ යි, ප්‍රඥාවන්තකම, දූරදර්ශීකම ලබාගන්න පුළුවන් වෙන්නේ.

හුදෙක් දැනුම තකාම දැනුම ලබාගැනීමෙන් අපට වැඩි ප්‍රයෝජනයක් අත් වෙන්නේ නැහැ. අපට දැනුම පමණක් නො වෙයි ප්‍රඥාවත් ලැබෙන්න ඕන. ඇත්තවශයෙන් ම, දැනුමටත් වැඩිය අපට අවශ්‍ය ප්‍රඥාව. ප්‍රඥාව අපට නැතු ව ම බැහැ. ප්‍රඥාව ය යි කියන්නේ, අප ලබන දැනුම අප මුහුණපාන අවස්ථාවලට උචිත විදියට පාවිච්චි කරන්න තිබෙන දක්ෂකම යි.

පංචතන්ත්‍රයෙන්

පෙරදිග ප්‍රඥාව පිළිබිඹු කරන සම්භාව්‍ය ග්‍රන්ථයක් තමයි, " පංචතන්ත්‍රය ". දූරදර්ශීකමක් නැති ව දැනුම භාවිතා කරන්න යෑමේ අසාර්ථකකම පෙන්නුම් කරන රසවත් කථාන්තර රැසක් මේ පොතේ තිබෙනවා. එයින් එකක් ඉතා ම ලුහුඬින් මෙ අවස්ථාවේ තමුන්නාන්සේලාට කියන්න මම සතුටු යි.

එක්තරා තරුණයන් හතර දෙනකු උසස් අධ්‍යාපන ආයතනයකට ගිහිල්ලා නොයෙක් විෂයයන් ගැන දැනුම ලබාගත්තා. මෙයින් තුන් දෙනකු ම විද්‍යා විෂයයන් හැදෑරුවා. හතර වැන්නා ලබාගත්තේ සාමාන්‍ය මූලික දැනුම විතර යි. මේ හේතුව නිසා ඔහු ගේ මිතුරන් ඔහු පහත් කොට සැලැකුවා.

ඉගෙනුම අවසන් කිරීමෙන් පස්සේ මේ හතර දෙනා තම ගම රට බලා එන්න පටන්ගත්තා. අතරමඟ එක් ස්ථානයෙක දී ඔවුන් කිසියම් මැරිච්ච සතකු ගේ ඇටකටු ගොඩක් තිබෙනවා දැක්කා. කායික විද්‍යාව පරතෙරට ම ඉගෙනගෙන සිටිය එක් තරුණයකු මේ ඇටකටු පිළිවෙළට තබා ඇටසැකිල්ල නිර්මාණය කළා. ඔහු කිව්වා එය සිංහයකු ගේ ඇටසැකිල්ලක් කියා. ඒ අවස්ථාවේ දී අනෙකුත් තුන් දෙනා අතුරින් එක් කෙනකු බොහො ම ආඩම්බරයෙන් කිව්වා තමා ගේ විද්‍යා දැනුම පාවිච්චි කරලා මේ ඇටසැකිල්ලට මස් ලේ දෙන්නම් කියා. ඔහු ඒ විදියට ම ඇටසැකිල්ලට මස් ලේ දුන්නා. දැන් මෙ තැන තිබෙනවා මළ සිංහයකු ගේ

4—

සිරුරට සමාන සිරුරක්. තුන් වැනි උගත් තරුණයාත් අනික් දෙ දෙනාට පරදින්න කල්පනා කළේ නැහැ. ඔහු කිව්වා මේ සිරුරට පණ දෙන්නම් කියා.

හතර වැනි තරුණයාට කිසියම් විශේෂඥ දැනුමක් නොතිබුණත්, මේ " පණ්ඩිතයන් " තුන් දෙනා කරගෙන යන වැඩේ භයානක කම වැටහුණා. ඔහු උගත් මිතුරන් තුන් දෙනා අමතලා මෙහෙම කිව්වා : " මගේ හිතවත් යහළුවනේ, ඔහෙලා මට වැඩිය හුඟක් උගත් බව ඇත්ත. එහෙත්, මේ අත්හදා බැලීම තව දුරටත් කරගෙන යන්න එපා. ඔහේලා මේක කළොත් අපි සියලු දෙනා ම ඉවර යි." ඔහු මෙහෙම කිව්වා ම උගත් යහළුවන් ඔහු දිහා අවඥාවෙන් බැලුවා. ඔවුන් හිතුවා මේ " මෝඩයා " ඊර්ෂ්‍යාව නිසා ඔවුන් ලබන්න යන මේ විශාල ජයග්‍රහණය වළක්වන්න හදනවයි කියා. එම නිසා විශේෂඥයන් තුන් දෙනා තදින් ම අධිෂ්ඨාන කරගත්තා මළ සිංහයාට පණ දෙන්න.

වැඩිය දැනුම නැතත් ප්‍රඥාව ටිකක් තිබුණු හතර වැනි තරුණයා ගහක් උඩට නැඟගත්තා. උගතුන් තුන් දෙනා සිංහ සිරුරට පණ දුන්නු ගමන් ම සිංහයා කෝපයෙන් බියකරු ලෙස ගොරවා ගෙන ඔවුන් පිටට පැන තුන් දෙනා ම කැබලිවලට ඉරා දැම්මා. ඊට පස්සේ ගහ උඩ සිටි තරුණයා ගහෙන් බැස්සා. ඔහු මැරිච්ච මිතුරන් දිහා කනගාටුවෙන් බලා ඉද මෙහෙම කිව්වා : " කවුරුත් වුණත් ප්‍රඥාව නැතිව දැනුම පාවිච්චි කරන්න ගියා ම ඔහොම තමයි වෙන්නේ."

යථාර්ථය දැකීම

අප ශාන්ත ජෝශප් විද්‍යාලයේ ඉගෙනගත්ත කාලයේ, අපට ඕනෑ ම දෙයක් සම්බන්ධ යථාර්ථය දකින්න මහන්සි ගන්නට මහ පෙළඹවීමක් කෙරුණා ; දිරි දීමක් සිදු වුණා. කෙනකු ගේ බාහිර පෙනුම දෙස නො වෙයි හදවත තුළට ම එබී බලන්න අපට ඉගැන්නුවා. ඕනෑ ම ප්‍රශ්නයකට නියම හේතු සොයාගෙන විසඳුම් ඇති කරගන්න අපට ඉගැන්නුවා. කවුරු වැරදි ද කියනඑක නොවෙයි, හරිදේ සොයාගන්න අපට ඉගැන්නුවා. බුද්ධිමත් භාවයෙන් ජීවිතය සරු කරගන්න පුළුවන් වුණත්, ජීවිතයෙන් බලාපොරොත්තු වන ඉහළ ම දෙය බුද්ධිමත්කම නොවන බව අපට ඉගැන්නුවා. දූරදර්ශීකමත්, ප්‍රඥාවත් කරා යන්නට මහපෙළඹවීම ගැන ශාන්ත ජෝශප් විද්‍යාලයේ ඉගෙනුම ලැබූ ශිෂ්‍යයන් සියලු දෙනා ම එ ම ශ්‍රේෂ්ඨ ආයතනයට ණයගැති වෙනවා.

මේ ශාන්ත ජෝශප් විදුහලේ 97 වන වසර යි. තමුන්නාන්සේලා ගේ විදුහලට ලොකු කීර්තියක් අත් වෙලා තිබෙන්නේ, සදාචාරාත්මක අධ්‍යාපනයත්, ආගමික නොවන දැනුම් ක්ෂේත්‍රවල ලබන විශිෂ්ටත්වයත් එක් කරන්න එය දක්වා තිබෙන හැකියාව නිසයි. ශාන්ත ජෝශප් විදුහලේ ආදි ශිෂ්‍යයන් වන අප ඒ ආදි ශිෂ්‍යකම ගැන ආඩම්බර වෙනවා. ශාන්ත ජෝශප් විදුහල් මාතාව ගේ තරුණ පුතුන් වන තමුන්නාන්සේලාත් — මේ වර්තමාන ශිෂ්‍ය පරපුරත් — විදුහල් මාතාවට උසස් ම ගෞරවය අත් වන ලෙසට ක්‍රියාකරන්න සමත් වන බවට මට සැකයක් නැහැ. තමුන්නාන්සේලා මෙ තෙක් කළ අගනා සේවය තව දුරටත් කරගෙන යන්න කියා මා ඉල්ලා සිටිනවා. ශිෂ්‍යයන් වන තමුන්නාන්සේලා තමයි, අපේ අනාගතය සඳහා අප කර තිබෙන වටිනා ආයෝජනය. අපේ මාතෘභූමියේ ඉරනම තමුන්නාන්සේලා ගේ උරහිස මත රඳාපවතින බව කිවයුතු නැහැ.

ස්තුතියි.

ජනාධිපති කාර්යාලය
පුස්තකාලය

கொழும்பு புனித ஜோசப் கல்லூரி பரிசளிப்பு விழாவின்போது அதிமேதகு ஜனாதிபதி ரணசிங்க பிரேமதாச அவர்கள் ஆற்றிய உரை

1991 பெப்புரவரி 01

புனித ஜோசப் கல்லூரிக்கு விஜயம் செய்யும்போது, நான் அக் கல்லூரியில் மாணவனாகப் படித்தகாலம் எனது ஞாபகத்துக்கு வருகின்றது. வண. பிதா எம். ஜே. லெகொக், வண. பிதா டீ. ஜே. அந்தனி ஆகிய பெரிய ஆசான்களினதும் மற்றும் பல பெரிய கல்விமான்களதும் மாணவனாகப் படிக்கும் பேறு எனக்குக் கிடைத்தது. கல்வி புகட்டுதலானது கலைக்கழகப் படிப்புக்கு மாத்திரம் உரிய தொன்றல்லவென அவர்கள் நம்பினார்கள். ஆளுமைமிக்கவர்களை உருவாக்குவதுதான் மிகச் சிறந்த கல்வியென்று அவர்கள் நம்பினார்கள். மனிதனின் முழுமையான வளர்ச்சிக்காக மனமும் ஆளுமையும் பக்குவமாகச் சமநிலையில் இருப்பது அவசியமாகும். புனித ஜோசப் கல்லூரியில் புகட்டப்படும் கல்வியின் நோக்கமும் இதுவாகும். இன்றும் புனித ஜோசப் கல்லூரி அதே நோக்கத்துடன் கல்வியைப் புகட்டி வருகின்றதென்பது எனது உறுதியான நம்பிக்கையாகும்.

முதன்முதல் கல்லூரி முதல்வர் வண. பிதா அவர்கள் என்னைப் பற்றிக் கூறிய அன்பு வார்த்தைகளுக்கு நன்றி கூறுகின்றேன். புனித ஜோசப் கல்லூரியின் உறுதியான வளர்ச்சியினைக் கண்டு பெருமிதமடைகின்றேன். இந்த வளர்ச்சியானது கலைக்கழகத்துறையில் மட்டுமன்றி எல்லாத்துறைகளிலும் காணக்கூடியதாகவிருக்கின்றது. கல்லூரி முதல்வர் வண. பிதா அவர்களினதும் ஏனைய ஆசிரியர்களினதும் முன்மாதிரியான வழிகாட்டுதல்தான் உங்கள் கல்லூரியின் வெற்றிக்குக் காரணமாகும்.

கல்லூரி மாணவனாக

நான் புனித ஜோசப் கல்லூரியில் மாணவனாகச் சேர்ந்த முதல் நாளிலேயே வாழ்க்கைபற்றிய பல பாடங்களைக் கற்றுக்கொண்டதைப் பற்றி இத்தருணத்தில் கூற விரும்புகின்றேன். அப்பாடங்களின் வண்ணம் உண்மை பேசுவதிலும் பொறுமையினைக் கடைப்பிடிப்

பதிலும் உள்ள அனுகூலங்களைப்பற்றி நான் அன்று கற்றுக் கொண்டேன். பாடசாலை இடைத் தவணையின்போதுதான் நான் இப்பாடசாலையில் சேருவதற்கு அனுமதி கோரினேன். வழமையாக அத்தகைய காலங்களில் பாடசாலையில் சேருவதற்கு அனுமதி வழங்கப்படுவதில்லை. எனது உறவினரான மாமியார் ஒருவருக்கு வண. பிதா லெகொக் அவர்கள் நன்றாகப் பரிச்சயமானவராக இருந்தார். எனது மாமியார் என்னைச் சேர்த்துக்கொள்ளும்படி அவரிடம் மன்றாடிக் கேட்டார். எனது மாமியாருடைய முயற்சி பயனளிக்குமா என்பதில் சந்தேகம் இருந்தது. அக்காலப் பகுதியில் புனித ஜோசப் கல்லூரிக்கு கத்தோலிக்க மதத்தைப் பின்பற்றாதவர்களை அனுமதிப்பதில்லை யென்ற நிலைமை இருந்தது. வண. பிதா லெகொக் எனது மதத்தைப் பற்றிக் கேட்டார். நான் பௌத்தராக இருப்பதற்குக் காரணம் யாது எனக் கேட்டார். அதற்கு நான் உண்மையினை மறைக்காது பதிலளித்த தாக எனக்கு ஞாபகம் இருக்கிறது. அவர் கேட்ட கேள்விகளுக்கு நான் அளித்த பதில்களைக்கண்டு அவர் உள்ளத்தில் என்னைப்பற்றிய ஆழ்ந்த மதிப்பு ஏற்பட்டதென்று கூறினார். எனவே, என்னைக் கல்லூரியில் சேர்த்துக்கொள்வதற்கு தீர்மானித்தார்.

இளம் சிறுவன் என்ற வகையில் நான், கிரிக்கெட் விளை யாட்டினைப் பழகுவதற்குப் போவதுண்டு. அப்பொழுது நான் துடுப் பாட்டத்தில் கலந்துகொண்ட பின்னர் பீல்டிங் செய்யாமலேயே செல்வதுண்டு. அந்தக் காலத்தில் துணைக் கல்லூரி முதல்வராக இருந்த வண. பிதா டி. ஜே. அந்தனி அவர்களிடம் இதுபற்றி முறையீடு செய்யப்பட்டது. நீண்ட நேரம் பீல்டிங் செய்வதற்கு எனக்குப் பொறுமையில்லையென அவருக்கு நான் தெரிவித்தேன். அப்படியாயின் கிரிக்கெட் விளையாட்டு எனக்குப் பொருத்தமான விளையாட்டல்ல வென்று பிதா அந்தனி அவர்கள் எனக்குக் கூறினார். சொக்கர் விளையாட்டில் ஈடுபடுமாறு அவர் எனக்குக் கூறினார். புனித ஜோசப் கல்லூரியின் கல்வி புகட்டல் சம்பந்தமான பாரம்பரிய முறைகள் இவையாகும். புனித ஜோசப் கல்லூரியில் வாய்மையினையும் பொறுமை யினையும் கடைப்பிடிக்கும் நெறியினைப் பேணுவதற்கு பயன்படுத்தப் படும் முன்மாதிரிகள் இவையாகும்.

ஒழுக்கசீலங்களின்பாற்பட்ட கல்வியினைப் புகட்டுவதில் புனித ஜோசப் கல்லூரி சிறப்பிடம் வகிக்கின்றது. நாங்கள் பள்ளி மாணவர்களாக இருந்த காலத்தில் ஒழுங்குறுத்தப்பட்ட மனோநிலையும் ஒழுங்குறுத்தப்பட்ட பழக்க வழக்கங்களும் வாழ்க்கையின் வெற்றிக்கான

அத்திவாரங்களாக அமையுமென்பதை நாங்கள் கற்றுக்கொண்டோம் என்பது எனது மனதில் இப்பொழுதும் பசுமையாக இருக்கின்றது. மிகவும் அக்கறையுடன் மிகவும் நுட்பதிட்பத்துடன் விரிவான முறையிலும் எங்களுக்கு ஒப்படைக்கப்பட்டுள்ள காரியங்களையும் கடமைகளையும் செய்யும்போது அவை சிறந்த முறையில் நிறை வேற்றப்படலாம். முக்கியமானதும் மதிப்புக்குரியதுமான பதவிகளை வகிப்போரிடத்தில் இந்த குணவியல்புகள் பெரும்பாலும் நிறைந்திருப் பதைக் காணலாம். பல வெற்றிகளை கண்டு வளம் பெற்றுள்ள நாடுகளின் குணாதிசயங்களாகவும் இவை விளங்குகின்றன.

ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும்

இன்றைய இலங்கைக்கு ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் மிக அவசியமானவை களாகும். இலங்கையில் வாழுகின்ற மக்கள் தனிப்பட்ட முறையில் பல திறமைகளைக் கொண்டவர்களாவர். உள்நாட்டில் அல்லது வெளிநாடு களில் வாழுகின்ற இலங்கையர்களால் மிகச் சிறந்தமுறையில் சாதிக்கப்பட முடியாத பணியேதுமில்லை. ஆயினும், ஒன்றுகூடியவர்களாகவும் ஒத் துழைப்பவர்களாகவும் உடன் உழைப்பவர்களாகவும் வேலை செய்யும் ஆற்றல் எம்மில் பலருக்கு இல்லை. எமது தாய் நாட்டினைக் கட்டியெழுப்பவேண்டுமாயின், யாவரும் சமஉரிமைகளுடன் வாழக்கூடிய சமுதாயமொன்றைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டுமாயின் நாங்கள் ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் மிக்க பழக்கவழக்கங்களைக் கற்றுக்கொள்வது அவசிய மாகும்.

பெருவெற்றி கண்டுள்ள நவீன நாடுகள் பலவற்றை உற்று நோக்குமிடத்து இதன் உண்மையினை நாங்கள் அறியலாம். அந்த நாடுகள் இரண்டாம் உலக யுத்தத்தின்போது முற்றாகவே நாசமடைந்த நாடுகளாகும். மனித ஆயுள் கால ஒன்றினுக்குள்ளேயே இந்த நாடுகள் மீண்டும் வளம்பெற்று விளங்குகின்றன. இது எதனால் சாத்திய மாயிற்று ? ஜப்பான், ஜேர்மனி போன்ற நாடுகளில், சமுதாயத்தில் வாழுகின்ற அனைவரும் ஒழுங்கினையும் கட்டுப்பாட்டினையும் பேணுவதற்கு ஒன்றுபட்டு முயன்றமையால் அது சாத்திய மாயிற்று. எல்லாவற்றுக்கும் மேலாக, சமுதாயத்திலுள்ள அனைவரும் கடினமாக உழைப்பதற்குப் பழக்கப்பட்டு இருந்தமையால் அது சாத்தியமாயிற்று.

கசடறக் கற்ற கல்வியின் வாயிலாகத்தான் அத்தகைய ஒழுங்கும் கட்டுப்பாடும் ஏற்படுகின்றன. அது, இளம்பிராயத்தில்தான் கற்றுக் கொள்ளப்படல் வேண்டும். குழுமங்களாக ஒருங்கிணைந்து மேற் கொள்ளப்பட வேண்டிய செயற்பாடுகளில் பங்குபற்றுவதன் வாயிலாகத்

தான் கூட்டுக் கட்டுப்பாட்டினை ஒருவர் கற்றுக்கொள்ளலாம். இத்தகைய பங்குபற்றுதலானது இலங்கையில் தன்னிச்சையான முறையில் பன்னெடுங்காலமாக நிலவிவருகின்றது. ஆனால், இது மாத்திரம் போதுமா ? அதாவது தன்னிச்சையான தொண்டு மாத்திரம் போதுமா ?

நாட்டைக் கட்டி எழுப்புதல்

அது போதாத நிலையில் இருப்பதனால் ஒருவகைப்பட்ட தேசிய சேவையொன்றை அறிமுகப்படுத்துவதன் சாத்தியக்கூறுபற்றி நாங்கள் பரிசீலனை செய்தல் வேண்டும். நாட்டைக் கட்டியெழுப்பும் தேசிய பணிக்காக எமது இளைஞர்களினதும் யுவதிகளினதும் நேரத்தைச் செலவழிக்க முடியுமா என்பதை நாங்கள் ஆராய்ந்து பார்க்க வேண்டாமா ? ஏனைய நாடுகள் பலவற்றில் அந்நாடுகளிலுள்ள இளைஞர்களுக்கான தேசிய சேவைகள் அறிமுகப்படுத்தப்பட்டுள்ளன. நாங்களும் அதனைச் செய்யக்கூடிய நிலையில் உள்ளோமா ? இளைஞர் சேவை பற்றிய கருத்தினை நாங்கள் ஆழ்ந்து ஆராய வேண்டியவர்களாக இருக்கின்றோமெனக் கூறலாம்.

உலகிலும் எமது நாட்டிலும் பாரிய மாற்றங்கள் நிகழ்ந்து வருகின்ற ஒரு கால கட்டத்தில் நாங்கள் வாழுகின்றோம். பழைய அமைப்புகளும் முறைமைகளும் மாற்றமடைந்து வருகின்றன. புதிய சவால்களைச் சமாளிப்பதற்கு பழைய உளப்பாங்குகளும் பழைய அணுகுமுறைகளும் போதாதவைகளாகும். இச்சவால்களைச் சமாளிப்பதற்கு உரிய நடவடிக்கைகளை எடுக்காவிடில் அதி போட்டாபோட்டி நிலவுகின்ற உலகத்தில் நாங்கள் முன்னேற முடியாது. அச்சவால்களைச் சமாளிப் பதற்கு வேண்டிய பொருத்தமான நடவடிக்கைகளை எடுக்காவிடின் எமது மக்களது வாழ்வின் அபிலாசைகளைப் பூர்த்திசெய்ய இயலாத நிலை எங்களுக்கு ஏற்படுவது திண்ணம்.

இளைஞர்களைத் தவறான வழியில்

அண்மைக்காலத்தில் இளைஞர்களைத் தவறான வழியில் இட்டுச் செல்வதற்கும் தவறான வழியில் நடத்தவும் எவ்வளவு எளிதென்பதை நாங்கள் பிரத்தியட்சமாகக் கண்டுள்ளோம். தீய எண்ணம்கொண்ட சிறு கூட்டத்தினர் பயங்கரவாதத்தைக் கட்டவிழ்ப்பதற்காக மற்றவர்களைப் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். துர்ப்பாக்கியத்தில் முடிவுற்ற இம் முயற்சியில் ஈடுபாடு கொண்டவர்களில் பலர் இளைஞர்களாகவே இருந்தமை கவலைக் கிடமான விடயமாகும். இறுதியில் இலங்கையின் வாக்காளப் பெருமக்களது

வீரம் காரணமாகவும் சீருடைப் படைகளின் நெஞ்சுறுதி காரணமாகவும் துப்பாக்கிப் பலம் தோற்கடிக்கப்பட்டு வாக்குப்பலம் வெற்றி கண்டது. சனநாயகம் காப்பாற்றப்பட்டது. பொதுமக்களது விருப்பத்தினை அழிக்க முயன்றவர்கள் அதே தீயசக்திகளால் அழித்தொழிக்கப்பட்டனர்.

இன்று அதே வழிமுறைகளைக் கையாளுகின்ற மற்றவர்களும் எமது தாய்நாட்டைக் கூறுபோடுவதற்கு முயல்கின்றனர். சனநாயக முறையில் தெரிவு செய்யப்பட்ட எந்தவொரு அரசாங்கத்தினாலும் எமது நாட்டை வலோத்காரமாகப் பிரிக்க இடமளிக்க முடியாது. சனநாயக முறையில் தெரிவு செய்யப்பட்ட எந்த அரசாங்கத்தினாலும் துப்பாக்கிகளைக் சுழட்டுகின்ற சிலருக்கு எமது நாட்டைப் பணயமாக வைத்துக் கொள்வதற்கு இடமளிக்க முடியாது. சனநாயக முறையில் தெரிவு செய்யப்பட்ட எந்த அரசாங்கத்தினாலும், பொதுமக்களது விருப்பம் அச்சத்தினால் முறியறிப்பதற்கு இடமளிக்க முடியாது.

இந்த அண்மைக்கால அனுபவங்களைக்கொண்டு எமது சமுதாயமும் பல முக்கிய பாடங்களைக் கற்றுக்கொள்ளுதல் வேண்டும். வருங் காலத்தில் ஏற்படக்கூடிய துன்பகரமான நிகழ்ச்சிகளைத் தவிர்க்கும் பொருட்டு இளைஞர்களது அபிலாசைகளைப் பூர்த்தி செய்வதற்கு நாங்கள் முயலல் வேண்டும். எமது நாட்டின் வளர்ச்சிக்கான தீர்மானங்களை எடுக்குமிடத்து அதில் இளைஞர்களும் பங்கு கொள்வதை உறுதி செய்வதற்கு நாங்கள் ஆவன செய்தல் வேண்டும். பாங்குடைய வாழ்க்கைத்தரம் கொண்டவர்களாக எமது இளைஞர்கள் வாழுவதற்குரிய வசதிகளை நாங்கள் கட்டாயம் ஏற்படுத்திக்கொடுத்தல் வேண்டும். அவர்களது இயல்பாற்றல்களைக்கொண்டு பூரண வாழ் வினை வாழக்கூடிய வாய்ப்புகளை அவர்களுக்கு நாங்கள் கட்டாயம் ஏற்படுத்திக் கொடுத்தல் வேண்டும்.

வெறும் வாக்குறுதிகள் மாத்திரம் போதாதவைகளாகும். எனவேதான் எனது அரசாங்கம் புதிய முயற்சிகள் பலவற்றை அறிமுகப்படுத்தியுள்ளது. ஒற்றுமையினையும் கட்டுப்பாட்டினையும் ஏற்படுத்துவதன்மூலம் நாங்கள் புதிய சமுதாயமொன்றைக் கட்டியெழுப்ப வேண்டும். ஒரே தேசிய இனம் என்ற எண்ணத்தை வளர்ப்பதன்மூலம் இந்தப் புதிய சமுதாயத்தை நாங்கள் கட்டியெழுப்ப வேண்டும். எல்லோரும் சுதந்திரமாகவும் சம உரிமைகளோடும் வாழக்கூடிய சமுதாயமாக அது அமைதல் வேண்டும். வறிய மக்களுக்கு ஆதரவு வழங்கக்கூடிய சமுதாயமாக அது இருத்தல் வேண்டும். பேராசை கொண்டவர்களுக்கு உரிய தண்டனை வழங்கப் பின்வாங்காத சமுதாயமாக

அது இருத்தல் வேண்டும். நாட்டுப் பற்றுள்ளவர்களையும் தாளாண்மையுள்ளவர்களையும் பேணிக்காக்கும் சமுதாயமாக அது இருத்தல் வேண்டும். அந்தச் சமுதாயம் அதிவிருத்தியினைப் பேணி மேலும் முன்னேற்றமடையக்கூடிய சமுதாயமாக இருத்தல் வேண்டும்.

சகல இனத்தவர்களும், சகல மதத்தவர்களும் சகல குழுமத்தவர் களும் சட்டத்திற்கிணங்கி நடந்துகொள்ளும் நபர்களும் தமக்கு ஆபத்தொன்றுமில்லை என்ற நினைவுடன் வாழக்கூடிய இலங்கையினைத்தான் நாங்கள் கட்டியெழுப்ப முயலுகின்றோம். ஓரினம் மற்றொரு இனத்தைப் பாதிக்கக்கூடிய நிலை எமது நாட்டில் இருக்கக்கூடாது.

வருங்காலப் பணி

வருங்காலத்தை ஆராயுமிடத்து எமது கல்விமுறையால் மிகவும் பாரதூரமான பணிகள் நிறைவேற்றப்பட உள்ளது. கல்விமுறை என்னும்போது பல குழுவினர் அதன் தாக்கத்துக்கு உட்படுவர் என்னும் பொருள்படும். மாணவர்கள் மிகுந்த பொறுமையோடு செயற்பட வேண்டியவர்களாவர். வாழ்க்கையின் சவால்களை சமாளித்துக் கொள்வதற்கு கற்றுக்கொண்டு பயிற்சிபெறும் கடப்பாடு அவர்களுக்கு உண்டு. ஆசிரியர்கள் கல்வி புகட்டுவதோடு தமது மாணவர்களுக்கு வழிகாட்டிகளாகவும் இருப்பது அவசியமாகும். பெற்றோர்களும் முன்மாதிரியான நடத்தை உள்ளவர்களாக நடந்துகொள்ளுதல் வேண்டும். தனிநபர்களுக்கு மதிப்பளித்தல், சமுதாயத்தை வலுப்படுத்தல் ஆகிய விழுமியங்களின் அடிப்படையில்தான் இவ்வெல்லாப் பணிகளும் நிறைவேற்றப்படல் வேண்டும்.

பிரிவினைக்குப் பதில் ஒற்றுமை

புனித ஜோசப் கல்லூரியில் எனது வகுப்பறையில் ஒரே வாங்கில் சிங்களம், தமிழ், முஸ்லிம், பர்கர் ஆகிய நான்கு இனங்களையும் சேர்ந்த மாணவர்கள் இருந்து படித்தோம். நாங்கள் பலவற்றைப் பகிர்ந்து கொண்டோம். எல்லா இனங்களுக்கும் பொதுவான விழாக்கள் யாவற்றிலும் நாங்கள் கலந்துகொண்டோம். ஒரே குடும்பத்தைச் சேர்ந்த உறவினர்களைப்போன்று நாங்கள் நடந்துகொண்டோம். இனப் பாகுபாடுகள்பற்றிய எண்ணமே எங்களுக்கு ஏற்படவில்லை. அக்காலத்தில் நாங்கள் கல்வி கற்ற சூழலில் இப்பொதுவான புரிந்துணர்வும் பரஸ்பரம் ஒருவரையொருவர் போற்றும் மனப்பான்மையும் சிறந்து விளங்கின.

பிற்காலத்தில் எமது அவப்பேறாக, எமது கல்விமுறைக்கு மொழிவாரியான படிப்புமுறை அறிமுகப்படுத்தப்பட்டது. இனவாரியான, பாகுபாடுகளைக் கடந்து நிலவிய சகோதரத்துவம் மறைந்து போயிற்று. எல்லாவினங்களுக்கும் பொதுவான வளமிக்க பண்பாட்டுப் பாரம்பரியத்தினைப் பகிர்ந்துகொள்ளும் வாய்ப்பற்ற நிலையில் இளம் சந்ததியினர் வளரத் தொடங்கினர். இந்தப் பிரிவினைகளின் காரணமாக இலங்கை நாடு பட்டபாடு கொஞ்சநஞ்சமல்ல.

இந்தத் துரதிஷ்டவசமான போக்கினை விரைவாகத் திசை திருப்புவதற்கு நாங்கள் முயன்று வருகின்றோம். மற்றவர்களுடைய குழந்தைகளைக் கருத்தியல்வாதப் பரிசோதனைகளுக்குப் பலிக் கடாக்களாகப் பயன்படுத்திக்கொள்வதற்கு நாங்கள் ஒருபோதும் இடமளித்தல் ஆகாது. எம் மத்தியிலுள்ள வறுமையில்வாடும் மக்களது வாழ்க்கைத் தரத்தினை உயரச்செய்து எமது அயல்அண்டையி லுள்ளவர்களுக்கும் அதே நன்மைகளைப் பெற்றுத்தருவது எமது கடமையாகும். சகோதரத்துவ அடிப்படையிலமைந்த தேசிய நட்புறவினை வளர்ப்பதற்கு நாங்கள் ஆவன செய்தல் வேண்டுமே யொழிய அதனை தடுத்தல் கூடாது. நிரந்தரமான ஒற்றுமையினையும் அமைதியினையும் பேணுவதற்காக நீள்நோக்கும் பகுத்தறிவும் உள்ள ஆடவரும் பெண்டிரும் எங்களுக்குத் தேவைப்படுகின்றனர்.

நூலறிவு மாத்திரம் போதாது

உலகில் அதியுயர் எழுத்தறிவுள்ள நாடு என்ற பெருமை இலங்கை நாட்டுக்கு உண்டு. அறிவாற்றலைப் பொறுத்தவரை, எமது நாட்டு மக்கள் சராசரி வீதத்தையும் தாண்டியுள்ளனரெனக் கூறப்படுகின்றது. அவர்கள் மிகுந்த திறமைசாலிகளாகவும் படிப்பாற்றல் மிக்கவர்களாகவும் உள்ளனர். ஆயினும், சிலருக்கு நீள்நோக்கும் பகுத்தறிவும் எதிர்பார்த்த அளவுக்கும் இல்லையெனலாம். நூலறிவினால் மாத்திரம் இந்தத் தகைமைகளைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. பாடசாலைக் கல்வியினாலும் பல்கலைக்கழகக் கல்வியினாலும் மாத்திரம் அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியாது. வாழ்க்கை என்னும் சர்வகலா சாலையில்தான் அவற்றைப் பெற்றுக்கொள்ள முடியும்.

அறிவினை வளர்த்து கொள்வதற்காக மாத்திரம் தேடிக்கொள்ளும் அறிவு எங்களுக்கு அவ்வளவு பயன் தராது. எங்களுக்குப் பகுத்தறிவும் இன்றியமையாதது. உண்மையினைக் கூறின், நூலறிவினைக்

காட்டிலும் எங்களுக்குப் பகுத்தறிவு இன்றியமையாதது. பகுத்தறிவு அத்தியாவசியமானதாகும். பகுத்தறிவென்பது தருணத்திற்கேற்ப எமது அறிவினை பிரயோகிக்கும் ஆற்றலாகும். பகுத்தறிவில்லாமல் நூலறிவினைப் பயன்படுத்துவதன் அபாயத்தினை விளக்குகின்ற நையாண்டிக் கதைகள் பல விஷ்ணுசர்மன் எழுதிய பஞ்சதந்திரம் என்னும் வடமொழி நூலில் இருக்கின்றன. இந்த நையாண்டிக் கதைகளுள் ஒன்றை இங்கு குறிப்பிட விரும்புகின்றேன்.

பஞ்ச தந்திரக் கதை

நான்கு இளைஞர்கள் குருகுலவாசம் செய்து பல துறைகளிலே சிறந்த அறிவினைப் பெற்றுக்கொண்டார்கள். இந் நால்வருள் மூவர் விஞ்ஞான பாடங்கள் சிலவற்றில் விசேட பாண்டித்தியம் பெற்றார்கள். நாலாவது நபர் அடிப்படையான கல்வினை மட்டும் பெற்றுக் கொண்டார். அதன் காரணமாக அவருடைய சகாக்களால் அவர் ஏளனம் செய்யப்பட்டார்.

குருகுலவாசத்தை முடித்துக்கொண்ட இளைஞர்கள் நால்வரும் தாம் பிறந்த ஊரினை நோக்கிப் பிரயாணம் செய்துகொண்டிருந்தனர். அவர்கள் சென்ற வழியில் ஒரு மிருகத்தின் எலும்புக்கூடு சிதறிக் கிடந்ததைக் கண்டார்கள். உடலியல் விஞ்ஞானத்தில் துறைபோயிருந்த இளைஞர் அந்த எலும்புகளை ஒன்றுகூட்டினார். ஒன்றுகூட்டிய பின்பு அந்த எலும்புக் கூடு சிங்கத்தின் எலும்புக்கூடென்று அவர் குறிப்பிட்டார். அதன் பின்னர் இன்னொரு இளைஞர் அந்த எலும்புக் கூட்டுக்குத் தசைகளையும் இரத்தத்தையும் அளிக்கக்கூடிய விஞ்ஞான அறிவு தனக்குண்டு என்று கூறினார். பின்னர் மூன்றாவது இளைஞர் தான் கற்ற வித்தையின்படி அந்த உயிரற்ற சிங்கத்தின் உடலுக்கு உயிரூட்ட முடியுமென்று பெருமிதத்தோடு கூறினார்.

எந்த வித்தையிலேனும் நிபுணத்துவமற்ற நாலாவது இளைஞர் அம் மூன்று மேதைகளால் செய்யப்போகின்ற பெரும் சாதானையின் அபாயத்தினை உணர்ந்துகொண்டார். அவர், அந்த மூன்று இளைஞர்களைப் பார்த்து — "எனது அன்புள்ள தோழர்களே! என்னிலும் பார்க்க நீங்கள் மூவரும் கல்வியறிவில் சிறந்தவர்கள் என்பது உண்மையாகும். ஆனால், இந்தப் பரிசோதனையில் ஈடுபட வேண்டாம், அப்படி நீங்கள் செய்தீர்களானால் நாங்கள் அனைவரும் அழிந்துபோகும் அபாயம் உண்டு" என்று கூறினார். அந்தப் படித்த மேதாவிகள் அப்பொழுது அவனை ஏளனமாகப் பார்த்தனர். பொறாமை

ජනාධිපති කාර්යාලය
පුස්තකාලය

காரணமாக இந்த " மூடன் " நாங்கள் புரியப்போகின்ற சாதனையினை எதிர்க்கின்றாரென்று அவர்கள் நினைத்தார்கள். அப்படி நினைத்து, இந்தச் சாதனையைக் கட்டாயம் செய்து காட்டவேண்டுமென்ற திடசங்கற்பம் கொண்ட மூன்று நிபுணர்களும் செத்த சிங்கத்துக்கு உயிரைக்கொடுப்பதற்கு ஏகமனதாகத் தீர்மானித்தனர்.

அவ்வளவு படிப்பைக் கொண்டிராத ஆனால் ஓரளவு பகுத்தறிவு இருந்த நாலாவது இளைஞர் ஒரு மரத்தில் ஏறிக்கொண்டான். அந்த அறிவாளிகள் செத்த சிங்கத்துக்கு உயிர்கொடுத்த உடனேயே அது அவர்கள்மீது சீறிப்பாய்ந்து அம்மூவரையும் துண்டுதுண்டாகக் கிழித்தது. பின்னர், மரத்தில் ஏறியிருந்தவர் கீழே இறங்கினார். மரணம் அடைந்திருந்த மூன்று இளைஞர்களையும் பார்த்து அவர் துக்கத்துடன் பின்வருமாறு கூறினார் :—
" பகுத்தறிவு இல்லாமல் தாம் கற்ற கல்வியினைப் பயன் படுத்துபவர்களுக்கு நேரும் கதி இதுவாகும் ".

அகத் தோற்றத்தினைக் காணுதல்

புனித ஜோசப் கல்லூரியில் நாங்கள் படித்த காலத்தில் உண்மை நிலவரங்களை சரியான கண்கொண்டு பார்ப்பதற்கு எங்களுக்கு வழிகாட்டி உற்சாகம் அளித்தார்கள். ஒருவருடைய வெளித்தோற்றத்தைப் பார்க்காமல் அவருடைய அகத் தோற்றத்தைப் பார்ப்பதற்கு எங்களுக்குக் கல்வி புகட்டினார்கள். உண்மையான காரணங்களை ஆராய்ந்து அவற்றுக்கு தீர்ப்புகளைக்காணும் முறையினையும் எங்களுக்கு கற்றுக் கொடுத்தார்கள். எது நன்மை, எது தீமையென்று கண்டுபிடிக்கும் வழியினையும் எங்களுக்குப் படிப்பித்தார்கள். புத்திக்கூர்மையினால் வாழ்க்கையினை வளமாக்கிக் கொள்ளலாமெனினும் வாழ்க்கையின் இறுதிப்பொருளாகப் புத்திக்கூர்மை அமையாதென்பதையும் எங்களுக்குப் படிப்பித்தார்கள். நீள்நோக்குடையவர்களாகவும் பகுத்தறிவாளர்களாகவும் வாழக்கூடிய புத்திமதியினை எங்களுக்குக் கொடுத்த புனித ஜோசப் கல்லூரியின் பழைய மாணவர்கள் அனைவரும் அந்த நிறுவனத்துக்கு பெரிதும் கடமைப்பட்டுள்ளனர்.

இது எங்கள் கல்லூரியின் 97 ஆவது ஆண்டாகும். ஒழுக்க நெறிக் கல்வியினையும் சமயச்சார்பற்ற கல்வியினையும் ஒன்று சேர்த்து படிப்பிப்பதில் புனித ஜோசப் கல்லூரியின் புகழ் திசையெங்கும் பரவியுள்ளது. புனித ஜோசப் கல்லூரியின் பழைய மாணவர்கள் எனக்

கூறிக்கொள்வதில் நாங்கள் பெருமையடைகின்றோம். ஜோசப் கல்லூரியில் படிக்கும் இளைய மாணவர்களாகிய நீங்கள் அனைவரும் உங்கள் கல்லூரிக்கு பெரும் புகழினைத் தேடிக் கொடுப்பீர்களென்பதில் எனக்கு பெரும் நம்பிக்கையுண்டு. உங்கள் நற்பணியினைத் தொடருங்கள். எமது வருங்காலத்துக்காக நாங்கள் செய்துள்ள மதிப்புமிக்க முதலீடாக மாணாக்கர்களாகிய நீங்கள் இருக்கின்றீர்கள். எங்கள் தாய்நாட்டின் எதிர்காலம் உங்கள் வலிமைமிக்க தோள்களில்தான் உள்ளது.

நன்றி

ජනාධිපති කාර්යාලය
පුස්තකාලය

ADDRESS OF HIS EXCELLENCY RANASINGHE PREMADASA, PRESIDENT, AT THE ANNUAL PRIZE-GIVING OF ST. JOSEPH'S COLLEGE, COLOMBO 1ST FEBRUARY, 1991

Visiting St. Joseph's brings back to me memories of my student days. I was fortunate to be a pupil of great teachers such as Rev. Fr. M. J. Le Goc, Rev. Fr. D. J. Anthony and other giants of education. They believed that education was not only academic. They believed that the best education was character-building. Mind and personality must balance to produce the full man. This was the message that was given to us at St. Joseph's. I am sure that this spirit continues to infuse St. Joseph's even today.

At the outset let me thank Rev. Father Rector for the kind sentiments expressed by him. I am impressed with the steady progress made by St. Joseph's College. This progress is seen in the academic field and also in every field of activity. The secret of your success lies in the exemplary leadership displayed by Rev. Father Rector and the Teaching Staff.

Memories of the Past

At this point I must tell you that from the very first day I came to St. Joseph's I learnt many lessons of life – lessons that taught me of the benefits of truthfulness and tolerance. I sought admission during mid-term. Normally such admissions were not encouraged. An aunt of mine knew Rev. Fr. Le Goc. She begged of him to admit me. There was some doubt whether her endeavour would be successful. During those days it was said that non-Catholics are not admitted to St. Joseph's. Rev. Fr. Le Goc asked me

about my religion. He asked me as to why I am a Buddhist. I remember answering very truthfully. He said that he is impressed with the way I answered the questions. He decided to admit me.

As a young boy, I used to go for cricket practice. I used to take my batting chance and go away without taking part in fielding. This was brought to the attention of Rev. Fr. D. J. Anthony, who was then the Vice Rector. I told him that I do not have the patience to field for long hours. Fr. Anthony told me that in that case cricket is not the game for me. He asked me to concentrate on soccer. These are the traditions of learning at St. Joseph's. These are the examples which encouraged truthfulness and tolerance at St. Joseph's.

Collective Discipline

St. Joseph's College has long been noted for disciplined education. I well recall how, as school boys, we learned that an orderly mind and orderly habits were the foundations of success in life. Tasks and duties are best performed when they are executed with care; when they are executed with precision; when they are executed with attention to detail. These are often the hallmarks of all those who have risen to important and respected positions. They are also the hallmarks of countries which have been successful.

One of the most important needs of Sri Lanka today is discipline. As individuals, we are people of excellence. There is no task that some Sri Lankan, at home or abroad, cannot do and do well. Yet, we often lack the capacity to work together, to co-operate to collaborate. If we are to build our motherland, if we want a society which can give everyone a fair deal, we must learn and practise collective discipline.

This is the lesson that is evident from highly successful modern countries; countries which lay devastated at the end of World War II. They have recovered in less than one human lifetime. Why has this happened? It has happened because countries like Japan and Germany developed a collective discipline. Above all, they practised the habit of working hard together.

Such discipline is a learned attribute. It begins in youth. One way in which to learn collective discipline is by participating in activities that require group action and co-ordination. This kind of participation has traditionally been voluntary in Sri Lanka. But, is this sufficient? Is a voluntary effort enough?

Nation-Building

It is in this context that we need to consider some kind of national service. Should we not ask our young men and young women to donate some of their time for nation-building? Many other countries have instituted national service for their youth. Can we do the same? Perhaps we should give the concept of youth service some serious thought.

In the world and in our country we live at a time of great transition. Old structures and systems are changing. Old attitudes and old approaches are inadequate to meet new challenges. Unless we respond to these challenges, we will not be able to compete in a highly competitive world. Unless we respond, we will not be able to deliver the satisfactions of life to our people.

The Danger of Knowledge sans Discipline

In recent years, we have seen how easy it has been to mislead and misguide young people. Small groups of evil-

minded persons used others to unleash a wave of terrorism. It is tragic that most of those who participated in this ill-fated effort were young people. In the end, the bravery of the Sri Lankan voter and the courage of our uniformed Services assured the victory of the ballot over the bullet. Democracy survived. Those who tried to destroy the will of the people were themselves destroyed.

Today, others who use the same methods seek to divide our motherland. No democratically elected government can allow separation of our country by force. No democratically elected government can allow a few gunmen to hold our country to ransom. No democratically elected government can allow the will of the people to be subordinated to fear.

From these recent experiences, our society must also learn some important lessons. To avoid more tragedies in the future, we need to meet the genuine aspirations of youth. We must assure that young people participate in decision-making for our country. We must assure them a decent standard of living. We must assure them opportunities for self-fulfilment.

Assurances alone are not enough. This is why our government has begun several fresh efforts. We must build a new society through unity, through discipline. We must build this new society through the creation of a national identity. Such a new society must be free and fair for all. It must look after the needy. It must never hesitate to penalise the greedy. It must reward those with patriotism and enterprise. It must foster development and further progress.

In the Sri Lanka we seek to build, all communities, all religions, all groups and lawful individuals must feel secure. No single group should prosper at the expense of another.

The Task at Hand

As we look to the future, education has a criticl role to play. Education is a term which embraces many groups. Students have a duty to act responsibly. They have to study and train themselves for the challenges of life. Teachers must not only teach, they must also inspire their pupils. Parents must conduct themselves so that they will be models of behaviour. All this must be built on a foundation of values that esteem the individual and strengthen the community.

Integration Instead of Segregation

On my class bench at St.Joseph's sat students of all four communities – Sinhalese, Tamils, Muslims, Burghers. We shared many things. We participated in all the festivals of all communities. We thought of ourselves as members of one family, not as members of one ethnic group or another. This spirit of common understanding and mutual respect was evident in the educational atmosphere of that time. Later on, quite unfortunately, separation was introduced into education. The comradeship that crossed barriers of ethnicity disappeared. Young people grew up without the opportunity to share in the rich cultural heritage of all communities. Sri Lanka paid a heavy price for these divisions.

We are trying to expedite a reversal of this unfortunate situation. We must never allow ideological experiments on other people's children. Our task is to reach down to the underprivileged and reach across to our neighbours. We

must allow the national instinct for friendship to grow; we must not retard it. We need men and women of vision and men and women of wisdom to foster lasting unity and amity.

Knowledge Alone Is Insufficient

Sri Lanka has to her credit one of the highest rates of literacy in the world. Our people are said to be above average in intelligence. They are very skilful and resourceful indeed. But some still lack vision and wisdom. Book-learning alone cannot provide these. School and University education alone cannot provide them. Only the University of life can teach them.

Knowledge for the sake of knowledge will not take us very far. We must have wisdom as well. Actually we need wisdom even more than knowledge. Wisdom is indispensable. What is meant by wisdom is the ability to apply knowledge in a manner appropriate to the situation we face.

Lessons From the Panchatantra

The 'Panchatantra', the classic enshrining Eastern wisdom, contains humourous stories which illustrate the futility of the application of knowledge without foresight. Let me relate to you one of these stories.

Four young men attended an educational institute and acquired knowledge in several fields. Three of them qualified themselves in several scientific subjects. The fourth only acquired a basic knowledge. For this reason he was looked down upon by his friends.

Now, the four young men were returning home after their education. On the way they saw the bones of a dead animal. The man who had mastered the science of

physiology to its very end, re-assembled the bones. He said it was the skeleton of a lion. Thereupon one of the other three men proudly said he would use his scientific knowledge to give flesh and blood to the skeleton. Then the third learned man, not to be beaten by the other two said that he can give life to the skeleton which now looked like the body of a dead lion.

The fourth man who had no expert knowledge of any subject understood the dangerous nature of the feat the three 'pundits' were going to perform. He, addressing the three learned men said : "My dear friends, it is true that you are a great deal more learned than I. But please do not proceed on this experiment. If you do that, all of us will be finished." Then the learned men looked at him scornfully. They thought that out of jealousy this 'fool' was trying to prevent what they were going to achieve. More resolved than ever the three experts decided to bring back to life the dead lion.

Realization of Reality

The fourth man who did not have much knowledge but a little wisdom, climbed up a tree. As soon as the learned men restored the dead lion to life, the animal jumped on them with a furious roar and tore the three men into pieces. Later, the man on the tree came down. He looked on the dead men with sorrow and said, "This is what happens when you do not apply your knowledge with wisdom".

In our school days at St. Joseph's we were guided and encouraged to look at realities. We were taught to look at the heart of a person not at his or her appearance. We were taught to discover the real causes and find

solutions. We were taught to discover what is right and not who is wrong. We were taught that the life of the mind can enrich but that life does not end with the intellect. All of us who were students at St. Joseph's owe this institution a large debt for guiding us to vision and wisdom.

This is the 97th year of our College. The reputation of St. Joseph's is lodged in its capacity to combine moral education with secular excellence. We, as old boys are proud to call ourselves Old Josephians. All of you students as young Josephians, I am sure, will bring great honour to our College. Continue your good work. You students are our investment in the future. On your shoulders rest the destiny of our motherland.

I thank you.

26 AUG 2023

Government Press - Sri Lanka